

Stavba tábora 2

Několik momentů ze stavby letošního tábora

Azimutový kros 3

Neobvyklý táborový azimutový závod

Celotáborové hry (7) 5

Seriál o zákulisí celotáborových her

Poslední strana 10

Informace, slavné výroky a fotografie

Od 7. do 28. července probíhal již 31. tábor Průzkumníku. Podíváme se, jak se staví tábor a jak vypadá pořádný akční azimutový závod (na obrázku vpravo dole Bětka brodí náhon). V rámci celotáborové hry letos táborníci cestovali po celém světě a zažili neobvyklá dobrodružství (na obrázku vlevo Petra umírá na poušti v Maroku). My se v našem pravidelném seriálu podíváme do let 1994 až 1996 do zákulisí průběhu tehdejších celotáborových her. Obrázek vlevo dole ukazuje noční tábor v infračerveném spektru.

STAVBA TÁBORA

Stavba tábora, neboli tzv. invaze, byla v roce 2001 zahájena až v sobotu 30. června. Na rozdíl od loňska se neočekávaly heroické výkony v podobě budování superstavieb jako dívčí latrina a dostavba umývárky. A tak na tábořiště nikdo nechválal. Když sem v poklidu v půl jedenácté dorazil Šed'a na kole, s překvapením zjistil, že je tady první. Vynášení kuchyně ho tedy zase nemine. Během hodiny dorazili ještě Honza, Aleš, Blond'ák a Ještěr. V této sestavě se tedy pustili do vynášení podsad a dalšího materiálu z kuchyně.

Zima byla zřejmě tuhá, protože kuchyň se stala útočištěm myší, které se zde zařídily po svém. Silně to zde páchlo, skoro jako by se tady nacházela nějaká zdechlina. Přijíždí i Marian s nezbytným pomocníkem, motorovou kosou. Až pozdě odpoledne dorazily po téměř celodenní jízdě na kole Sysel a Martina. To víte, ty kopce. Navíc si vyjely v plavkách, a protože sluníčko páliло, spálily si záda tak, že nařikaly skoro celý týden.

Louka byla tentokrát dobře posekaná (minulý rok Průzkumníky přivítalo vysoké strniště, protože se sekalo příliš brzo). Nicméně pan Douša zajistil sekací traktůrek, za který by se nemusel stydět ani Béd'a Trávníček, takže to za chvíli vypadalo, že se zde budou dlouhat jamky a chystat golfové hřiště.

Hned druhý den začala stavba stanů. Není žádný problém postavit 20 podsad, tím spíš, když se sestavují jako stavebnice. Důležité ovšem je rozměřit tvar tábora. Tento rok bylo rozměrování obzvlášť náročné. Rozměřoval Blond'ák, honil ostatní s provázky po tábořišti a pořad nebyl spokojen.

Vyklízení kuchyně

Ostatní si z něho dělali legraci, že přesnost jeho měření stejně ocení maximálně letci nebo špionážní družice při pohledu z ptačí perspektivy. Po hodině rozměrování ztratil Šed'a nervy a šel dělat něco užitečnějšího. Nakonec se dílo podařilo a začalo se stavět. Tábor měl po třech letech opět klasický tvar, tedy stany po obvodu tábora. U hřiště byly dvě mezery pro snadný průchod. Brána tentokrát chyběla, protože její funkci měla nahradit celnice.

Bylo znát, že letos chybí nějaká superstavba. Blond'áka svrběly ruce, a tak Marian před odjezdem v neděli vytvořil projekt a Blond'ák s Buggym pak v pondělí začali tvořit bytelný přístřešek pro tříděný odpad. Ti dva se hledali, až se našli. Pořád se hádali a dělali si naschvály. Se stavbou si hráli celý den, takže si je ostatní kvůli tomu dost dobírali. Ale výsledek stál za to. Stavba připomínající velký kontejner nahoře s dvěma odklápěcími víky, bohužel

dost těžkými, takže musely být během tábora trvale pootevřené, protože by je dítě neuzvedlo. Ale jinak byl účel splněn. Odpadky byly zakryty a nenarušovaly tak estetický dojem.

Nakonec se všichni vyřádili na stavbách pro celotáborovou hru, ať už to byla celnice jako vystřižená z filmu Tři veteráni, nebo obří cestovatelský kufr, podstavec pro stroj času, či rozcestník. Všechno se bez problémů zvládlo a tábor mohl začít.

Stroj času, kufr a celnice

V plném nasazení ... téměř

Precizně vyrovnané stany - Blond'ákova chloubka

AZIMUTOVÝ KROS

Azimutový závod je neodmyslitelnou součástí každého tábora. Nebylo tomu jinak v roce 2001. Nikdy ale není tento závod stejný, protože se vždy liší jak trasa závodu, tak podmínky. Někdy je to závod technický s důrazem na práci s buzolou, jindy je to závod spíše likvidační se záměrem donutit závodníky, aby si sáhli do svých dosud nedotčených rezerv.

Tentokrát stavěli trať Slon a Tom, takže si lze domyslet, jaké variantě byli nakloněni. Protože bylo teplo a slunečno, rozhodli se, že je třeba závodníky pravidelně osvěžovat. Výsledek měl hodně společného s Velkou Pardubickou Cross Country. Trasa začínala tradičně v jídelně a mířila po schodech na val (Irská lavice), odtud přes úvoz (Taxisův příkop) po horní louce do vavříneckého lesa a zpět do církvického lesa přes nesčetná množství houštin (Zahrádky), dolů k rybníku, okolo celého rybníka, potom přes náhon (Malý vodní příkop) zpět do lesa a do tábora. To byl první okruh společný pro všechny kategorie. Druhý okruh pro starší kategorie začínal obávaným skokem přes Vavřínek známým z tábornického desetiboje (Velký vodní příkop) a pak už se závodníci uklidňovali pobíháním po lese zpeštěným závěrečným během polosuchým korytem potoka (Hadí příkop).

Když se ti dva stavitelé vrátili, tvářili se tajemně a ujišťovali každého, že když bude mít štěstí, tak se neutopí. Před startem už tedy bylo všem jasné, že po dokončení závodu budou mokří minimálně k pasu. Někteří to přijali odevzdaně, jiní se rozhodli, že si to máchání patričně užijí.

„Uhněte mi z cesty!“ huláká Lucka.

Slon už odpočítává poslední sekundy.

Lucka startuje plná energie

„Já se bojím,“ hlásí Lucka a vyráží na trať.

Každých pět minut se do lesa noří závodník s buzolou, tužkou a papírem. Nikdo neví, kdy se zase vynoří, protože azimutový závod dokáže mnohé rádně potrápít. Není výjimkou, že ten, kdo umí dobře zacházet s buzolou, předběhne během závodu i víc než deset takových, kterým se nedaří. Ti se pak obvykle sdružují do skupin a snaží se za někým vyvézt.

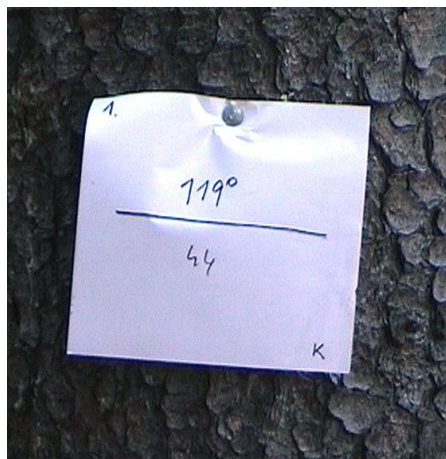
Zatímco závod už je dávno v plném proudu, u rybníka je klid. Tom, jako správná pöbřežní hlídka vybavený nafukovacím záchranným kruhem a tmavými brýlemi, má za úkol hlídat bezpečný přechod Malého vodního příkopu, který je na místě, kde náhon ústí do rybníka. Bývala tu lávka, ale už není.

Přibíhá Bětka. Hledá vhodné místo k přebrodění a pak si začíná vyhrnovat nohavice.

„Já bych si to ani nevyhrnol, to nemá smysl,“ radí Tom.

Má pravdu, uprostřed náhonu voda Bětce sahá téměř k pasu. A co teprve Lucka. Když o chvíli později skočila do náhonu, voda ji vyšplouchla až k ramenům.

Mezitím se ale u rybníka dějí neuvěřitelné věci. Jeden azimut je přímo na stavidle a ukazuje šikmo přes rybník na jeden ze stromů na jeho břehu. U stavidla jsou Kokos a Kamča a zaměřují azimut. U rybníka se sluní několik domorodců. Zatím ještě moc závodníků neproběhlo, a tak jsou obě děvčata středem pozornosti. Vzápětí však očití svědkové úžasem oněměli, protože Ko-

Ted a Vejdy měří první azimut

kos předala Kamče buzolu, papír a tužku, skočila šipku do vody a plavala šikmo přes rybník podle naměřeného azimutu. Zřejmě usoudila, že když má být mokrá, tak pořádně, aby to stálo za to. Nikdo něco podobného za celou historii azimutových závodů nepamatuje a Slon tomu vůbec nechtěl věřit. Když ji ale v prostoru cíle uviděl mokrou od hlavy až k patě, uvěřil.

Cedule před Velkým vodním příkopem, tedy Vavřincem, je za jídelnou na platě. Kokos zaměřuje azimut, pak se vrací zpět do jídelny, rozbíhá se a skáče. Dopadá doprostřed potoka, ale to už je stejně jedno. Přihlízející diváci oceňují její výkon.

Jak to nakonec všechno dopadlo, vidíte z výsledkových tabulek. Petronela nedala nikomu šanci a zvítězila v bezkonkurenčně nejlepším čase. Kocouři příliš neváleli, zejména ti starší. Jedině Bingo, který v této kategorii startoval poprvé, si zaslouží pochvalu. V každém případě ale tento azimutový závod vstoupil do dějin jako první závod, při kterém se podle azimutu i plavalo.

Hromadné brodění přes Malý vodní příkop

Tom jako pobřežní hlídka sice na Pamelu Anderson nemá, ale Davida Hasselhofa by s klidem nahradil

Výsledky

		čas	kategorie
1.	Petronela	0:40:50	Kočky
2.	Áťa	0:54:00	Kočky
3.	Ferča	0:55:04	Kočky
4.	Bingo	0:55:30	Kocouři
5.	Píďa	1:02:40	Kočky
6.	Běťka	1:03:52	Kočky
7.	Pingu	1:04:17	Kočky
8.	Klavíďo	1:07:15	Kocouři
9.	Petra	1:10:50	Kočky
10.	Keliška	1:12:16	Kočky
11.	Myšák	1:15:00	Kocouři
12.	Lenka	1:19:21	Kočky
13.	Jeník	1:19:51	Kocouři
14.	Chodník	1:20:44	Kocouři
15.	Kájina	1:24:25	Kočky
16.	Krtek	1:27:20	Kocouři
17.	Kamča	1:35:00	Kočky
18.	Klíště	1:37:35	Kočky
19.	Kokos	1:40:51	Kočky
20.	Koko	1:48:40	Kočky
21.	Monty	1:54:30	Kočky
22.	Siniminis	1:57:00	Kočky

		čas	kategorie
1.	Milka	0:52:01	Koťata
2.	Sten	0:59:12	Koťata
3.	Míša	1:08:05	Koťata
4.	Vejdy	1:09:52	Koťata
5.	Lucka	1:11:04	Koťata
6.	ByMee	1:17:40	Koťata
7.	Ted	1:27:58	Koťata
8.	Gagarin	1:30:54	Koťata
9.	Hokejka	1:37:00	Koťata

Áťa na Velkém vodním příkopu stihá Kájinu

CELOTÁBOROVÉ HRY (7)

14. Pán prstenů

Celotáborovou hru v roce 1994 inspirovanou knihou J. R. R. Tolkiena Pán prstenů připravovali Kuba a Buggy. Vymysleli celkem 13 etap, ale v některých museli být trochu přibržděni v rozletu. I tak to nebyla hra po nějaké měkoty.

Úvod vymysleli Kuba a Buggy efektní. V noci bude vyhlášen nástup, družiny odejdou pod skálu, kde se v ohnivě září objeví Gandalf v šedé kápi se svící a přednese své poselství. Celé představení zakončí ohňostrojná louce.

Šedá je teorie, zelený strom života. Nahrávka Gandalfova poselství nebyla připravena a natáčela se na poslední chvíli s otcem Kuby v sobotu při příjezdu táborníků. V neděli večer před akcí pak Kuba udílí pokyny:

„Pitras si vezme kápii ...“

„Já žádnou papriku nechci,“ protestuje Pitras a všichni se smějí.

Slon s Pitrasem podporují návrh, který se osvědčil při Taraque, kdy byl tábor vzbuzen zvukem bubnu. Pitras se těší, jak si zabubnuje, a jde si vyrobit paličky. Čert bude zapalovat okolo Pitrase ohnivé sloupy a pak pustí magnetofon. Starosta se postará o ohňostroj.

Během večerního táboráku šli Pitras, Čert a Starosta ke skále instalovat sud a ohnivé sloupy. Po večerce jsou vedoucí ve srubu, mají radu. Ve 23 hodin je buzena první hlídka, Pitras a Čert odcházejí.

„Starosto, běž si to připravit,“ radí už poněkolkáté Kuba.

„To zvládám,“ tvrdí Starosta. „Jak ten projev trvá dlouho?“

„Asi 10 minut,“ říká Kuba.

„Maximálně 5,“ nesouhlasí Šed’a.

„To zvládnou,“ stojí Starosta na svém.

Ve čtvrt na dvanáct přichází do srubu člen hlídky Petr a s klidem Angličana oznamuje, že za potokem něco bouchá. Zatímco se Pitras snaží, Petr buší do kolejnice a vyhlašuje nástup. Temné údery do sudu nepřestávají. Pitras se snaží tolik, že přerazil paličku.

„Já věděl, proč jsem si udělal dvě,“ chlubí se později.

Družiny vyrážejí za zvukem pod skálu, kde se vzápětí rozhořely tři ohnivé sloupy okolo temné postavy s hořící svíci v ruce. Čerta zradila dobrá kvalita pyrotechniky. Sloupy se rozhořely tak rychle a takovým jasem, že nestačil

utéct, aniž by nebyl spatřen. Navíc ho jasné světlo zmátlo tolik, že zapomněl, kudy chtěl utéct, takže chvíli zmateně pobíhal okolo. Pitrase zas vyděsil žár, který začal z ohňů sálat. On mě snad chce upálit, myslí si zděšeně a hvízdání jisker mu připomíná vojenské zážitky. To už sloupy pomalu zhasínají a Čert na skále zapíná záznam. Slyšitelnost byla dobrá, protože suchý splav nerušil. A tak i Starosta na louce slyšel Gandalfova poslední slova a strašně se zpotil, protože měl v tu chvíli nainstalovanou teprve třetinu ohňostroje a zbytek po kapsách („To nebyly ani 3 minuty,“ nadoval pak Kubovi). Táborníci už přecházeli přes splav a Starosta začal odpalovat světlice. Po skončení poněkud kratšího ohňostroje (něco přes polovinu) se vrátili do tábora a Starosta uklízel, když najednou zjistil, že jdou holky na latrínu. Skončil v kopřivách.

I přes dílčí nespokojenost byl však celkový dojem dobrý.

V první etapě družiny pomocí hádanky získaly kouzelný prsten a následovaly etapy další.

Táborníci ovšem často překvapovali tím, že reagovali jinak, než se očekávalo. V jedné etapě byli zástupci družin představující hraničáře vysláni do lomu pro bylinky. Když u lomu potkali Pitrase, předpokládali, že od něj bylinky dostanou. Nechápatý výraz jim z tváře nezmizel ještě chvíli potom, co je Pitras připoutal ke stromu. Přestavoval totiž zlého skřítku. Nikdo z hraničářů se nezmohl na sebemenší obranu, což se nečekalo a původně měl být Pitras posílen ještě Starostou.

V následující etapě pak družiny varily z bylinek čaj, ale musely nejdříve přenést oheň z tábora na tábořiště Stopařů. Zatímco vedoucí předběžně probírali teorie přenosu žhavých uhlíků v ešusu, táborníci se s něčím takovým vůbec nezatežovali, zapálili v táboře oheň a přenesli jej na různých podlážkách. Jen jedna družina přenášela oheň pomocí svíček, ale díky vlastní nešikovnosti si jej uhasila u Stopařů, protože neměla dostatečně jemné chrastí na podpal.

Jak už bylo řečeno, některé etapy byly umírněny. Například jedna etapa představující přechod pouště spočívala v tom, že každý s sebou stále nosí igelitový pytlík s vodou. Protože to bylo příliš dlouhé a pro malé děti náročné, došlo ke změně pojetí a etapa spočívala v co nejrychlejší přenesení 3 litrů vo-

Takto se objevil Gandalf

Gandalfova pečeť

Polapený Sysel se netváří příliš nadšeně

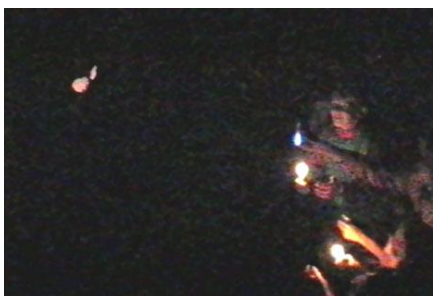
Martina a Busse ochutnávají bylinkový čaj, zdá se, že se opravdu vydařil

Lucie střílí na zlého Gluma

Součástí rytířského turnaje ve městě byl také souboj s řemdichy - Verča a Petronela se do sebe pustily s vervou

Anča zahání pavouka chemickým světlem

dy bez pomůcek. Vedoucí počítali s tím, že táborníci budou přenášet vodu v ústech. Průběh soutěže je ale vyvedl z omylu. Táborníci přenášeli vodu i v botách, namáčeli si trička, košile a čepice (všechno oblečení však museli mít při přenášení na sobě), takže to za chvíli vypadalo jak při velkém prádle. Přenesená voda vypadala podle toho. Šedozeleně zakalené tekutiny by si ne-lokl snad ani vyžízňivělý velbloud. Spotřeba vody byla úžasná, téměř 100 litrů na čtyři družiny!

Přesně podle původních představ přenášela vodu v puse malá Petronela. Brzo se však stala středem pozornosti vedoucích, kteří soutěž sledovali. Petronela nabrala vodu do pusy, uběhla 10 metrů a vyprskla smíchy. Když to udělala potřetí, mlátili se smíchy už skoro všichni vedoucí.

„Prosím vás, pojd'te někam stranou, nebo to chudák nedonese,“ strkala Ještěrka mezi záchvaty smíchu ostatní vedoucí za stany.

Netrvalo dlouho a Petronela sklídila zasloužené ovace za úspěšné přenesení vody.

Nicméně Kuba musel konstatovat, že tahle etapa se trochu vymkla, když viděl po boji celé mokré táborníky. Navíc se tato etapa konala v jednom ze dvou nejchladnějších dnů tábora, jinak byla tropická vedra.

Další drsnou etapou bylo noční bouření stanů. Táborníci dostali od Gandalfa varování, že je chtějí přepadnout obři, kteří hledají kouzelné prsteny. Mají tedy jít spát do lesa. Původně měly být během nepřítomnosti táborníků zbořeny čtyři stany těch, kteří zrovna u sebe měly prsteny, a družiny je pak v noci měly znova postavit na čas. Po námitkách, že se podsady zničí a že je každý stan trochu jiný a v neposlední řadě že je to příliš surové někomu zrušit stan, byly použity malé turistické stany. Družiny si je večer postavily, šly spát do lesa, vedoucí stany zbourali, vyhlásili v noci poplach a družiny stany znova postavily na čas.

Jedna z posledních etap odehrávající se opět v noci představovala přechod mrtvých močálů. Družiny šly potokem vybaveny dvěma svíčkami a procházely okolo bludných světelek (svíčky) a umrlců (nafouknuté balónky a gumové rukavice jako hlavy a ruce utopenců). Zlatým hřebem byl ovšem obří pavouk vyrobený Heroušem, který se po laně spouštěl nad hlavy překvapených táborníků, když jim předtím zničehonic přehradila cestu síť. Pavouk byl velký asi metr a svítily mu oči. Zahнала ho jen modrá záře z kouzelné trubičky, kterou dostaly družiny během jedné z předchozích etap. Na to však museli táborníci sami přijít.

Jaké byly reakce na objevení pavouka? V době hororů a akčních filmů na videu těžko někoho vyvedete z míry. Na hrzelských táborech by se to možná povedlo, ale tady šlo maximálně o krátkodobé leknutí, když se náhle z vody zvedla síť. Bylo možno spatřit spíš reakce překvapení, údivu i pobave-

Obří pavouk hlídající stezku močálem

ní.

„To je bůh!“ smála se Lucie na celé kolo, když pavouka spatřila.

Někteří si ho div nepohladili.

Nicméně závěrem všichni uznali, že hra byla zajímavá a že se přes drobné zádrhele celkem povedla. Když pak na dvoudenní výpravě páčili kouzelný prsten, aby zničili zlo, které by mohl v nepravých rukou napáchat, těžko se s ním loučili.

15. Cesta do ráje

Roku 1995 se v Nouzově usídlili divoši. Celotáborovou hru připravovaly Šárka a Dáša. Vedle ešusovníku si zbudovaly rákosovou chýši (kterou jim hned někteří zkritizovali) a vedle ní ohniště, kde bude hořet posvátný oheň. Ten se na začátku tábora zapálí a nesmí až do konce tábora zhasnout. Jinak se budou duchové zlobit.

Začátek tábora byl netypický. V táboře zůstalo jen pět vedoucích, Jaruška, Pavel, Herouš, Blondák a Šéd'a. Ostatní se stáhli na tábořiště Stopařů na Verovově. Budou představovat divochy z kmene Barmanů.

Z tábořiště se na chvíli stala kupecká loď plující za směnným obchodem. Některé děti se po příjezdu nejdřív ptaly, kde jsou ostatní vedoucí, ale pak už se ptát přestaly. Ba dokonce se zdálo, že jim vedoucí ani moc nechybí. Vzhledem k tomu, že Pavel, Herouš a Blondák stavěli dámskou latrínou, byli na řízení celého tábora se 40 dětmi Jaruška a Šéd'a sami.

„Šlo to docela dobře,“ řekl později Šéd'a, „ale víc jak týden bychom to asi nevydrželi.“

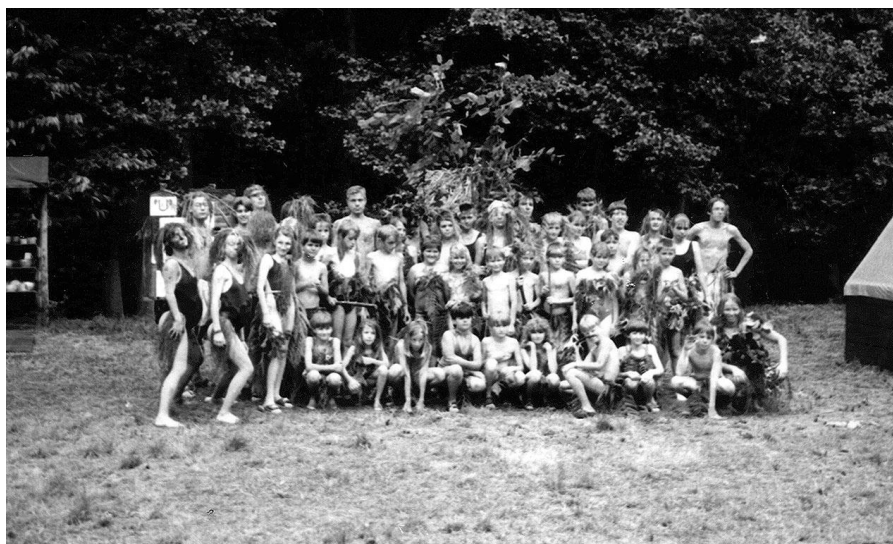
Večer šel na válečnou poradu na Veverov. Tam ho přivítali hladoví divoši. Pavel jim prý slíbil, že jim donese jídlo, a nedorazil. Při pozdějším zkoumání tohoto nedopatření se zjistilo, že oběd nezbyl, a tak Pavel skutečně nic hladovějícím divochům nedonesl. Že jim mohl vzít aspoň chleba a paštiku, to už ho nenapadlo.

Šed'a se s divochy dohodl a vrátil se do tábora. Zahajovací večer na lodi probíhal dobře, když důstojník Jaruška přiběhl za kapitánem Šed'ou a rozčileně hlásil, že loď narazila na skalisko a potápí se. Šed'a začal jako správný mořský vlk nadávat na kormidelníka, že se určitě opil, a vyrazil obhlédnout situaci. Vzápětí vyhlásil evakuaci na pevninu, protože loď sice na pobřežním skalisku seděla pevně, ale vítr nebo vlny ji mohly kdykoliv potopit.

„Jaruško, a vážně je kormidelník opilý?“ ptal se jeden zmatený táborník.

Někdo dokonce rozšířil fámu, že kormidelníkem byl Marian. Nutno přiznat Verče ke cti, že svého otce okamžitě bránila.

Tábor tedy šel spát nahoru do lesa. Noc byla teplá a klidná. Největší problém byl děti ještě plné energie z města přesvědčit, že už mají spát. Hlídky byly dobrovolné a na poslední hlídku se dobrovolně přihlásili dva malí kluci (to byl

Naši divoši

záměr, kdyby se dobrovolně nepřihlásili, byli by dobrovolně vybráni). Hlídky nastupovaly až o půlnoci, protože v neděli je budíček v 8 hodin.

V 11 večer dorazili vedoucí - divoši do tábora a za spolupráce vedoucích - kupců probrali stany a každému táborníkovi vzali jednu věc, nejčastěji botu. Počet sebraných věcí se pak dlouho neřadilo nikomu spočítat. Když zнова prolezli všechny stany a zkontrolovali, co komu sebrali, zjistili, že je vše v pořádku a že jenom neumějí počítat. Věci schovali k Šárce a Dáše do chýše a zase odešli na Veverov.

Akce měla vypuknout ráno v půl sedmé. Táborníci ale měli naspáno z domova, takže někteří už od šesti hodin dělali neplechu. Šed'a má obavu, že se táborníci rozutečou po lese dříve, než je divoši najdou. Ve třičtvrtě na sedm už se chystá, že jim půjde naproti, jestli náhodou nezaspali, když tu zahlédne v lese příkrčenou postavu. Akce začala. To už byla hlídka svázaná (a zase rozvázaná, protože byla svázaná špatně). Divoši se plížili lesem a byl na ně pohled pro bohy. Pánové jen v bederních rouškách a děvčata měla slušivé miniúborny ověšené kostmi a podobnými rekvizitami. Krokodýl chvíli provokoval šiškami, ale vzápě-

tí už si ho divoši nesli i se spacákem na mučení.

Ztroskotanci se tedy vrátili do tábora, aby zde celé tři týdny žili společně s divochy kmene Barmanů. Hned na začátek si ale museli doběhnout pro své ztracené věci, které byly rozloženy na nedalekých kládách (vyplavilo je tam moře). To byla první etapa hry.

Není možné, aby šlo všechno hladce. To by bylo proti přírodě.

Před jednou etapou měl vyhasnout posvátný oheň. Táborníci si pak dojdou k šamanovi pro nový oheň a za to budou muset splnit úkol. Zdánlivě jednoduchá záležitost se však nečekaně ukázala jako značně složitá.

Družiny byly odpoledne odlévat stopy. V táboře bylo jen pár vedoucích a marodi. Šed'a nechal v klidu posvátný oheň dohasínat. Jenže Petr, který už byl téměř zdravý, iniciativně přiložil.

„Neměl by ten oheň už zhasnout?“ zeptala se Ještěrka nahlas, zatímco Šed'a za Petrovými zády gestikuloval, aby byla ticho.

Ještěrka zmlkla, ale to už bylo pozdě. Tajný boj o oheň vypukl. Vedoucí se v jídelně dohadovali, co s tím.

„Já jim to zaleju a bude to,“ prohlásil Starosta rezolutně a šel si do kuchyně pro kotlík s vodou.

„To vůbec nebude nápadný,“ směje se Lucie.

Venku sice občas sprchne, ale jen trochu.

„No co,“ prohlásil Šed'a. „Místy přehánky.“

Starosta se už plíží s kotlíkem plným vody za jídelnou. Za chvíli volá:

„Udělejte s nima něco, oni sem pořád koukají!“

„Já tam jdu,“ řekla Lucie a vyrazila

Čert jako rákosníček

ke srubu, kde byli na verandě marodí.

Šed'a se po chvíli vydal za ní. Stoupl si přímo před Petra a diskutovali o všem možném. To už se ale Petr různě vyklání a povídá:

„Ten kouř je nějaký divnej.“

„Já se tam podívám,“ prohlásila Lucie a vyrazila k posvátnému ohni. Petr za ní.

„Petře,“ zarazil ho Šed'a, „ty jseš nemocnej nebo co, že tady tak pořád pobíháš?“

Petr se vrátil zpátky.

„V pořádku, hoří!“ volá Lucie od posvátného ohně, který už v té době samozřejmě nehořel.

„Oni mě zabijou,“ komentovala pak v jídelně svoje počínání.

Po půlhodině, když se družiny vrátily do tábora, se přišlo na to, že oheň nehoří.

„Je to mokrá až dolů,“ konstatuje Sysel.

Ještěrka jim projevuje účast. Nad ohněm je stříška proti dešti. Voda se na ní určitě nahromadila a pak stekla do ohniště.

„Chudáčci,“ lituje táborníky Lucie.

Petr se nevzdává. Po nějaké době foukání se jim daří opět přivést oheň k životu.

„A já jim ještě z dobré vůle pomáhala vyhrabávat žhavý uhlíky,“ nadává si v kuchyni Ještěrka.

V této zkoušce tedy táborníci obstáli se ctí a etapa se musela přeložit. Oheň opět zhasl následující den před budíčkem. Starosta byl tentokrát důkladnější.

Šaman, kterého zahrál zdrařile Ještěr, chtěl za oheň zlato a drahé kamení.

A tak se družiny vydaly ke Zlatonosnému potoku, do kterého Šed'a dopoledne nasypal systémem přiměřeně, přiměřeně sklenici kousků různých kovů. Oblíbená disciplína rýžování zlata měla jednoznačný průběh. První minutu se dalo sbírat pomocí zraku, pak se voda zakalila a šlo už jen o to, kdo bude mít více štěstí. Za půl hodiny družiny nasbíraly jen čtvrtinu původního množství. Zlatonosný potok je skutečně hoden svého jména. Tam už se nanosilo zlata...

Dvoudenní výprava začínala obdovou někdejší nouzovské nouze. Tentokrát ovšem roli zlodějů jídla nehráli zbláznivší se vedoucí, ale konkurenční kmen Pijanů (Dodovi Oregoni). Ráno vedoucí zabalili jídlo do balíčků a Starosta jídlo odvezl k Oregonům, kteří jídlo odnesli do lesa, tam je rozvěsili a hlídali je. Po deváté hodině vyrazili Průzkumníci na výchozí stanoviště v lese pod Vargou.

Při přípravách měli vedoucí obavu, jestli nebudou Oregoni příliš tvrdými soupeři. Nakonec se ukázalo, že tato nouzovská nouze byla jen slabým odvarem té původní z roku 1988. Tenkrát vedoucí přivazovali některé děti hlavou dolů (třeba Jarušku), jiným kromě svázání prostrčili skrz rukávy klacek (Helča, Šárka, Káťa a další) a tak podobně.

Nic z toho se tentokrát nedělo, i když začátek byl impozantní. 40 dětí se postupně vnořilo do lesa. Náhle se ozval velký řev. Asi 15 menších dětí s velkým křikem prchalo zpět z lesa. Laxním během je pronásledoval samotný Dodo a hrozně přitom řval. Pak už si

Chýše Šárky a Dáši s posvátným ohněm

Divošské tance - je třeba uznat, že některé divošky byly opravdu k nakousnutí, a Kuba, ten neměl konkurenci

Průzkumníci zvykli a nakonec získali všechno jídlo, které Oregoni hlídali.

Divošská tematika byla celkem příjemnou změnou oproti opakujícím se kovbojům, indiánům a jiným dobrodruhům.

16. Cesta do Rudých hor

Celotáborovou hru roku 1996 připravovaly Lucie a Ještěrka. Tábor představoval indiánský kmen, který vyzývá ducha rudé dýmky, svého ochránce.

Hned úvodní etapa prověřila improvizaci schopnosti vedoucích. Scénář byl následující. Kmen se shromáždí u šamanova teepee (bylo postaveno v cípu louky u kamenného mostku) a zde provede obřad uctívání ducha rudé dýmky. Ještěr měl rozdělát oheň třením dřev, od tohoto ohně měla Ještěrka zapálit dýmku z rudé hlíny a po jejích slovech vyzývajících ducha rudé dýmky, aby ochraňoval kmen měla dát dýmku kolovat. Ještěrovi měla dýmka spad-

Tance místy připomínaly spartakiádu

nout na zem a rozbít se a rozlomený duch měl promluvit a ke svému udobření stanovit podmínky. Tak měla začít celotáborová hra.

Hlas ducha byl nahrán na magnetofon. Šed'a ještě v Kolíně pro všechny případy zkopíroval originální nahrávku na jednu záložní kazetu. Hlas ducha měl pouštět Kuba z křoví u kamenného mostku a když už byla záložní kazeta k dispozici, vzal si s sebou kazetáky dva, kdyby jeden selhal. Postavu ducha pak ztvárňovala Eva nasvícená zezadu Starostou s dvěma světlomety.

Léto roku 1996 bylo velice chladné. Snad i proto měl Ještěr značné problémy s rozděláváním ohně třením dřev. Po nějaké době to vzdal a pošepтал Lucii, že to nejde. Vedoucí se chvíli radili a pak Buggy prohlásil, že duch ohně je rušen a že se oheň bude muset rozdělát v klidu v teepee. To že okolo posvátného ohniště byl už delší dobu ruch, byla pravda, a tak toho Buggy využil. Zatím Ještěr v teepee chvíli třel dřeva o sebe a pak zapálil oheň třením sirky o škrátka. Vynesl jej ven a zapálil připravenou hranici. Pak se snažila Ještěrka zapálit hořící větvičkou rudou dýmku nacpanou drtí z usušeného jahodového listí, jenže drť navlhla a dýmka jen párkrát začoudila, ale nechytila. Ještěrce nezbylo nic jiného, než s vyhaslou dýmku provést rituál uctívání ducha rudé dýmky a pak dát dýmku ke kolování. Vzápětí dýmku Ještěr upustil a všichni vykřikli. To byl signál pro Starostu, který zapálil dýmovnici. Pak rozsvítil světlomety a na cestě k mostku se objevila temná postava. Zatím Kuba bojoval svoji soukromou bitvu. Zapnul první kazetáček, ale nic se neozvalo. Zastavil jej a zapnul druhý kazetáček se záložní nahrávkou. Ten našťástí neselhal a duch promluvil.

Pozdější kontrola prokázala, že Kuba se v té tmě spletl a stiskl tlačítko nahrávání, takže se mu povedlo kus nahrávání smazat.

Rozmary techniky pronásledovaly tuto celotáborovou hru celou dobu. Každá etapa totiž byla zahajována úkolem od ducha a Kubův kazetáček byl mimořádně žravý, co se baterií týče. Navíc u něj docházelo při poklesu kapacity baterií ke zrychlování, takže to občas vypadalo, že se duch zbláznil.

Na závěr hry se měly družiny vydat do jeskyně na břehu Sázavy ducha odprosit. Tato poslední etapa se konala v rámci dvoudenní výpravy. Přesun k jeskyni byl na čas. Když se vedoucí ve srubu domlouvali na průběhu etapy, Slon z legrace vylosoval pořadí v této etapě. Vyšlo mu pořadí 3., 2., 1. a 4. družina.

Družiny ráno s výbavou na dvoudenní výpravu vyrazily na vlak. Hlas ducha měl obstarat Čert v jeskyni a Šed'a měl příchod k jeskyni organizovat. Chybička se vloudila. Čert naprosto podcenil schopnost družin k rychlému přesunu, takže k jeskyni s Šed'ou dojeli až v době, kdy už tam tři družiny byly. Po chvíli přišel Herouš, vyzvedl si banány, které Čert s Šed'ou pro družiny přivezli, a řekl, že už asi k jeskyni nepůjdou. Po chvíli přišla 4. družina, která jediná odprosilá ducha a dostalo se jí odpovědi. Protože Herouš mluvil za dvě družiny a třetí byla viděna, jak jde do Českého Šternberka, Čert a Šed'a se sbalili a odjeli. Mimořádně, Slonem vylosované pořadí se splnilo do puntíku.

Duchovo usmíření se tedy opakovalo večer po dvoudenní výpravě u šamanova teepee. Rozmary techniky však vyvrcholily. Kubův kazetáček se zasekl úplně a odmítl nejen hrát, ale i vydat uvězněnou kazetu. Záložní kazeta však byla k dispozici a večerní závěr celotáborové hry proběhl bez problémů. Šed'a, který tentokrát v teepee duchův hlas pouštěl, držel pro jistotu celou dobu před spuštěním kazetáčku prst na tom správném tlačítku, aby se náhodou nespletl.

Ještěrka uctívá ducha rudé dýmky

Ještěr přebírá od Buggyho posvátnou dýmku a pouští ji na zem

Posvátné teepee u totemového háje

Pokračování příště - Ztroskotání kosmické lodi

Etapa krocení divokého koně byla velice náročná, o tom se přesvědčili také Katka, Klavíďo i Petr

INFORMAČNÍ SERVIS

Výpravy:

22. září
13. října - sjezd Vavřince
27. října
10. listopadu
24. listopadu
15. prosince

Další akce:

20. října - Akce Návrat
11. listopadu - Drakiáda
8. prosince - Uzlařská regata
23. prosince - Vánoční besídka
10. - 16. března 2002 - Tolštejn
18. května 2002 - Vlajková hra
25. května 2002 - Třístovka

19. srpna uplynuly 3 roky od tragické smrti našeho kamaráda Kuby

KRÁTCE

Nový školní rok

Po dvou měsících prázdnin je tady opět školní rok a to znamená, že se opět rozbíhají družinové schůzky a oddílové výpravy. Protože loni vznikly hned dvě nové družiny, letos zůstává vše při starém. Jen nejstarší družina se opět ztenčuje o ty, kteří již přestávají být dětmi. Protože ti co zůstávají, jsou v drtivé většině bývalá Lvičata, zaniká družina s názvem Myšky a obnovuje se rok nepoužívaný název Lvičata.

Vedení dostalo posilu v podobě čtyř bývalých Myšek - Zuzky, Petronely, Ferči a Kamči. Přejeme jim pevné nervy a stále dobrou náladu, protože teď jim

bude měrou vrchovatou vráceno to, co doteď prováděly svým vedoucím.

Aktivní činnost ukončila Jaruška, která v oddíle strávila dobrých 15 let. Díky za všechno a hodně štěstí, nicméně doufáme, že ji na některých akcích oddílu ještě uvidíme.

Pro nedostatek času snižují aktivitu Janinka, Lucie a kdo ví, jak to bude s novými vysokoškoláky Syslem a Slávou.

V oddíle jsou tedy tyto družiny:

Štěňata - Slon, Verča, Míša
Káňata - Tom, Sláva, Aleš, Ferča
Kořata - Honza, Katka, Zuzka
Vlčata - Káťa, Sysel, Petronela
Lvičata - Blondák, Lucie, Kamča

Další přírůstek

6. srpna se Evě a Starostovi narodil Lukáš, míry 4,40 kg / 57 cm. Blahopřejeme.

Zase úraz

Už se stává tradicí, že koncem prázdnin si někdo ublíží při jízdě na kole. Tentokrát to postihlo Aleše, který přistál na obličejí a strávil 8 dní v nemocnici. Na levé pěstě obličejí má 39 stehů, dokonce mu šili i jazyk. Cyklisté, dávejte na sebe pozor, nějak se nám množí upadlá přední kola!

BAVÍME SE NA NÁŠ ÚČET

Míša: Můžu to hodit do ohně?

Marian: Házejte tam co chcete, dokud tady není Blondák.

Kosa: Já vezu nebezpečný náklad. Je tam napsáno: Při požáru nehasit!

Gagarin si jde pro čaj.

Tom: Gagarine, máš ve veteši hrníček, tak si ho vezmi a udělej deset kliků.

Gagarin: Já si to radši naleju do ešusu.

Káťa se ztěžka zvedá.

Mák: Děláš, že jsi o hodinu mladší než Stará Boleslav.

Klavído není důvěryhodný turista Sysel a Káťa na nafukovacích matracích

Kdo se směje naposled...

Nouzovský Žurnál, ročník XV, číslo 3 vyšlo 21. září 2001 v Kolíně - uzávěrka 16. září 2001

foto: Šed'a, archiv Průzkumník

číslo 4 vyjde 14. prosince 2001

Internet: <http://www.pruzkumnik.cz>

E-mail: info@pruzkumnik.cz